

آیت الله «سید ابوالقاسم خویی» ۱۷ مرداد ۱۳۷۱
دارفانی را وداع گفت

از «خوی» تا «نجف»

گفت و گو با محمد ملتجی به بهانه آغاز به کار
سیزدهمین دوره جشنواره «تئاتر مردمی بچه‌های مسجد» در قزوین

تئاتر مسجدی نیاز جامعه ماست

گفت و گو با محمد حسین جعفریان
درباره «مزار شریف» تنها فیلم سینمایی
مربوط به فاجعه ۱۷ مرداد ۷۷

چه کسی
مارا کشت؟

۱۵

ماجرای نجات «الله‌مدد شاهسون»، تنها بازمانده فاجعه ۱۷ مرداد ۷۷
به روایت کسی که او را تا مرز ایران همراهی کرد

۲۰ روز اضطراب

۱۰

حسین یاری در نقش الله‌مدد شاهسون در فیلم «مزار شریف»

حوادث جهان

پلیس آمریکا
روزی سه مرد می‌کشد

آمریکا: پلیس آمریکا روزانه سه مرد را می‌کشد که با این اقدام در یک سال بیش از ۱۰۰۰ نفر در سراسر کشور آمریکا جان خود را از دست می‌دهند.

گزارش داد، براساس یافته جدید که در تاریخ ۱۹ ژوئیه و در مجله آمریکایی «سلامت عمومی» منتشر شد، پلیس آمریکا مسئول کشته شدن حدود هشت درصد از تمامی مردان بالغ در ایالات متحده در بازه زمانی ۲۰۱۲ تا ۲۰۱۸ بوده است.

این مطالعه تحقیقی توسط یک تیم جامعه‌شناسی دو دانشگاه کورنل و واشنگتن انجام شده است. این محققان از داده‌های غیررسمی مربوط به یک سایت که مشخصات افراد کشته شده توسط پلیس را ثبت می‌کند، استفاده کرده‌اند.

براساس این مطالعه جدید، خطر واقعی کشته شدن توسط پلیس دو برابر بیشتر از آنچه است که در پایگاه‌های داده‌ای رسمی اداره آمار دادگستری یا سیستم آمار حیاتی ملی آمریکا گزارش شده است.

این بدان دلیل است که پلیس ملزم به ارائه اطلاعات درباره قتل‌ها و مرگ‌های مرتبط با پلیس به دولت فدرال نیستند، متفاوت از سوابق که مردان سیاه پوست در معرض کشته شدن توسط پلیس بیشتر در اکلاهاما قرار دارند در حالی که این میزان برای مردان لاتین تبار در نیومکزیکو بیشتر است.

همچنین در این گزارش آمده است: مردان ۱۰ برابر بیشتر از زنان توسط پلیس کشته می‌شوند و اختلاف نژادی برای زنان هم در ایالات مختلف آمریکا وجود دارد. به طوری که زنان بومی آلاسکا، زنان سرخ پوست آمریکایی و زنان سیاه پوست بیش از همتایان سفیدپوست خودشان در معرض کشته شدن توسط پلیس قرار دارند. (ایسنا)

کلاهبرداری ۱۳۹ میلیون تومانی در یک بیمارستان

طمع وام ۴ درصدی، کادر درمانی را به در دسر انداخت

او در شهر پیدانمی‌کنند. بر همین اساس کادر درمانی بیمارستان که بیمارستان طراحی و در اختیار متقاضیان وام قرار می‌داد، او حتی از متقاضیان ضمانت‌های بازپرداخت وام مانند چک، سفته و... دریافت کرده بود.

پس از آنکه بیش از ۱۰ نفر از نیروهای بیمارستان مدّ کور متوجه می‌شوند تمامی وعده‌های داده شده برای پرداخت وام توخالی بوده است، با فرد کلاهبردار تماس می‌گیرند اما گوشی تلفن همراه او خاموش بوده و ردی از

وی برای آنکه همه چیز را عادی جلوه دهد رسیدهای را با نام و مشخصات صندوق بیمارستان مدّ کور متوجه می‌شوند تمامی قرار می‌داد، او حتی از متقاضیان ضمانت‌های بازپرداخت وام مانند چک، سفته و... دریافت کرده بود.

پس از آنکه بیش از ۱۰ نفر از نیروهای بیمارستان مدّ کور متوجه می‌شوند تمامی وعده‌های داده شده برای پرداخت وام توخالی بوده است، با فرد کلاهبردار تماس می‌گیرند اما گوشی تلفن همراه او خاموش بوده و ردی از

کرد و با تهدید چاقو هر دو نفر ما را سوار ماشین کردند. آن‌ها ما را به اتاقی در پشت بام یک کارگاه در منطقه نعمت آباد برده و در آنجا با ضرب و شتم و تهدید چاقو، قصد آزار و اذیت ما را داشتند.

کرد و با تهدید چاقو هر دو نفر ما را سوار ماشین کردند. آن‌ها ما را به اتاقی در پشت بام یک کارگاه در منطقه نعمت آباد برده و در آنجا با ضرب و شتم و تهدید چاقو، قصد آزار و اذیت ما را داشتند.

کرد و با تهدید چاقو هر دو نفر ما را سوار ماشین کردند. آن‌ها ما را به اتاقی در پشت بام یک کارگاه در منطقه نعمت آباد برده و در آنجا با ضرب و شتم و تهدید چاقو، قصد آزار و اذیت ما را داشتند.

عقیل رحمانی: مرد جوانی که به بهانه

اعطای وام چهار درصد خارج از نوبت در مشهد کلاهبرداری میلیونی را رقم زده بود، در شیراز دستگیر شد.

ماجرای آنجا آغاز شد که مرد کلاهبردار چند وقتی بود به عنوان راننده آمبولانس استخدام شده بود که به همین واسطه مانور متقلبانه خود را آغاز می‌کند.

او برای آنکه نقشه کلاهبرداری‌اش را کامل کند طوری در بین کادر درمانی بیمارستان رفتار می‌کرد که آن‌ها تصور می‌کردند او یکی از افراد نفوذ در صندوق قرض الحسنه بیمارستان است.

فرد کلاهبردار در ادامه چیدن پازل نقشه بیمارستان ۵۶ میلیون تومان وجه نقد در یافت کند و از یکی دیگر از شاکیان پرونده تحت عنوان پرداخت وام ازدواج ۲۰۰ میلیون تومان دریافت کرده بود.

او در همین زمینه توانسته بود از یک پزشک بیمارستان ۵۶ میلیون تومان وجه نقد در یافت کند و از یکی دیگر از شاکیان پرونده تحت عنوان پرداخت وام ازدواج ۲۰۰ میلیون تومان دریافت کرده بود.

او در همین زمینه توانسته بود از یک پزشک بیمارستان ۵۶ میلیون تومان وجه نقد در یافت کند و از یکی دیگر از شاکیان پرونده تحت عنوان پرداخت وام ازدواج ۲۰۰ میلیون تومان دریافت کرده بود.

او در همین زمینه توانسته بود از یک پزشک بیمارستان ۵۶ میلیون تومان وجه نقد در یافت کند و از یکی دیگر از شاکیان پرونده تحت عنوان پرداخت وام ازدواج ۲۰۰ میلیون تومان دریافت کرده بود.

او در همین زمینه توانسته بود از یک پزشک بیمارستان ۵۶ میلیون تومان وجه نقد در یافت کند و از یکی دیگر از شاکیان پرونده تحت عنوان پرداخت وام ازدواج ۲۰۰ میلیون تومان دریافت کرده بود.

حوادث ایران

سقوط هواپیمای آموزشی در هشتگرد

باشگاه خبرنگاران: سرپرست سازمان اورژانس کشور گفت: یک فروند هواپیمای آموزشی در هشتگرد کرج سقوط کرده است و سرنشینان هواپیمای هم مصدوم شده‌اند. کولیوند در تشریح حادثه سقوط هواپیمای آموزشی در کرج گفت: ظهر روز گذشته هواپیمای مذکور با دوسر نشین در هشتگرد سقوط کرد. وی ادامه داد: مصدومان این حادثه که یک‌آقا و یک خانم بودند، به سرعت به بیمارستان منتقل شدند.

برخورد سه خودرو در محور فیروز آباد- جم ۶ کشته بر جای گذاشت

باشگاه خبرنگاران: سرپرست اورژانس کشور از تصادف در محور فیروزآباد- جم و کشته و زخمی شدن ۱۱ نفر در این حادثه خبر داد. کولیوند سرپرست اورژانس کشور اظهار کرد: بر اثر برخورد سه خودرو با هم در حوالی ساعت ۱۴:۴۷ صبح روز گذشته، شش نفر جان باخته و پنج نفر هم مصدوم شدند که مصدومان توسط هفت دستگاه آمبولانس به مراکز درمانی منتقل شدند.

سر نوشت نامعلوم ۱۰ دستگاه پور شه چاقاق بعد از ۵ سال

مهر: سر نوشت ۱۰ دستگاه خودروی پور شه چاقاق که به دلیل طی نکردن روال قانونی ثبت سفارش در سال ۹۲ ضبط شده بودند، بعد از پنج سال همچنان در انتظار تعیین تکلیف است. جمشید قسوریان چهرمی رئیس سازمان جمع آوری و فروش اموال تملیکی در خصوص وضعیت ۱۰ دستگاه خودروی پور شه‌ای که در استان یزد توقیف شده بود، اظهار کرد: خودروها که مدل ۲۰۱۴ هستند سال ۹۲ وارد کشور شده بودند. وی افزود: در آن زمان واردکننده این خودروها، برای ثبت سفارش روال قانونی را طی نکرده بود، از این رو در همان زمان خودروها توقیف شد. رئیس سازمان جمع آوری و فروش اموال تملیکی ادامه داد: بعد از گذشت مهلت ترخیص خودروها، خودروهای مورد اشاره در دسته کالاهای متروک قرار گرفت. چهرمی تصریح کرد: اما با توجه به اینکه حجم موتور پور شه‌ها بالای ۲۵۰۰ سی‌سی بود و قانون ممنوعیت واردات خودرو هم اعلام شده بود، امکان فروش این خودروها به عنوان کالای متروک وجود نداشت. رئیس سازمان جمع آوری و فروش اموال تملیکی گفت: این خودروها همچنان در انبار نگهداری می‌شوند و برای فروش به شرط صادرات آن‌ها هم هنوز حکمی توسط مرجع قضایی صادر نشده است.

عاملان ۲۰ فقره موبایل قاپی دستگیر شدند

خط قرمز: فرمانده انتظامی مشهد از دستگیری سارق گوشی قاپ و مالخر اموال مسروقه و رمزگشایی از ۲۰ فقره سرقت خبر داد. سرهنگ اکبر آقابیکی در تشریح این خبر گفت: گزارش چند فقره گوشی قاپی در معابر مشهد و از داخل خودروهای سواری که شبیه آن‌ها پایین بود، پلیس را بر آن داشت طرح ویژه‌ای را برای شناسایی و دستگیری عامل و یا عاملان این سرقت‌ها اجرا کند. فرمانده انتظامی مشهد افزود: تیم‌های دایره تجسس کلانتری نجفی در این مأموریت با پیگیری سرخ‌نهای به دست آمده از نحوه سرقت‌ها، عامل اصلی گوشی قاپی‌ها را چهره زنی و مورد شناسایی قرار دادند. سرهنگ آقابیکی اظهار داشت: مأموران کلانتری نجفی در ادامه متهم را دستگیر کردند. سارق جوان در اعتراف‌های اولیه خود به پنج فقره گوشی قاپی در محدوده بولوار پیروزی و خیابان‌های مرکزی مشهد اعتراف و مالخر اموال مسروقه را به پلیس معرفی کرد. فرمانده انتظامی مشهد گفت: بر همین اساس تیم دایره تجسس کلانتری نجفی، مالخر اموال مسروقه را نیز دستگیر کرد که وی به ۱۵ فقره خرید گوشی‌های مسروقه از دو سارق دیگر نیز اعتراف کرد. سرهنگ آقابیکی خاطرنشان کرد: تحقیقات پلیسی برای دستگیری دو سارق دیگر نیز ادامه دارد.

روایت

قهرمان ماجرای نجات تنها بازمانده سفارت ایران را هیچ‌کس نمی‌شناسد و کسی سراغش را نمی‌گیرد

من هنوز کارت اقامت در ایران ندارم!

خانواده نادری همان‌قدر که در ۲۰ روز همراهی تنها بازمانده سفارت ایران ماجرا و داستان داشته‌اند، موقع ورودشان به ایران برایشان اتفاقات عجیب رخ داده است. نادری تعریف می‌کند: ما یکی دو روز بعد به همراه یک قاچاقچی از مرز زابل وارد ایران شدیم. یادم هست یک بیابان بی‌آب و علف پیش رویمان بود. شبانه وارد ایران شدیم که نکند نیروهای انتظامی ایران ما را با طالب‌ها اشتباه بگیرند و به سمتمان شلیک کنند. شب در خانه یکی از همان قاچاقچی‌ها ماندیم. صبح دایی سید جعفر با همان بنده‌خدا رفت به یکی از مقرهای سپاه وماجرا را تعریف کرد. غافل ازاینکه شاهشون همه چیز را برایشان گفته و آن‌ها منتظر بودند. بلا کلی عزت و احترام آمدند دنبالمان و با یک تویوتا رفتهیم تا زاهدان. هراهم که جلوبیمان را می‌گرفتند، راننده کارت‌ را نشاند. ناچار رفتم و شاگرد نقاش شدم که تا همین الان ادامه دارد. بالاخره یک تعداد آدم با لباس افغانستانی نشسته بودند در یک ماشین. حق داشتند شک کنند. در زاهدان ما را بردند در هتلی مستقرمان کردند. یک عکس از ما گرفتند و کارت تردد صادر کردند که تا مشهد مشکلی نداشته باشیم.

♦**می‌خواستم بروم عکاسی ولی ویزای کار نداشتم!**

سید احمد و خانواده‌اش بالاخره رنگ سفر بی‌رحمت و رنج را می‌بینند و راحت به مشهد می‌رسند. از او می‌پرسم که اینجا کس و کاری داشتید یا باید زندگی را از صفر شروع می‌کردید که پاسخ می‌دهد: دو تا از دایی‌هایم در مشهد بودند و من در خانه آن‌ها اقامت می‌کردم. همان روزهای اول هم برای خودم کاری دستم و پا کردم. می‌خواستم بروم عکاسی. بالاخره تجربه‌اش را داشتم، اما چون ویزای کار نداشتم، نمی‌شد. ناچار رتقم و شاگرد نقاش شدم که تا همین الان ادامه دارد. این بی‌جا و مکانی و شبه‌آوارگی اذیتم می‌کرد. دایی‌های من دختر داشتند و نامحرم بود. هم برای آن‌ها سخت بود و هم برای من. یکی دوسال بعد ازدواج کردم و خدا به من سه فرزند دختر داده.

♦**مادرم فوت کرد، اما چون مدرک نداشتم، نتوانستم بروم افغانستان**

چندسالی از ماجرای سفارت می‌گذرد و مسائلی که مبهم مانده، روشن می‌شود و وقت قدردانی از کسانی می‌رسد که جان خود را به خطر انداخته‌اند و یک شهروند ایرانی را محج و سالم به خاک کشورش رسانده‌اند. تنها کاری که می‌شود برای این خانواده انجام داد، این است که مجوز اقامتشان در ایران صادر شود، اما هیچ نامی از سید احمد نادری به میان نمی‌آید و هیچ‌کس حتی سراغی از او نمی‌گیرد. نادری می‌گوید: برای هرکسی که در آن ماجرا کمک کوچکی کرده بود، کارت اقامت صادر کردند و مجوز حضور در ایران دادند، جز من. اصلاً وقتی ماجرا را برای مسئولان افغانستانی و ایرانی تعریف می‌کردند، هیچ نامی از من نبردند و نگفتند که چه‌طور جانم را برای حفاظت از یک ایرانی به خطر انداختم. برای بی‌ربط‌ترین آدم‌های ممکن اجازه اقامت صادر شد، ولی سر من بی‌کلاه ماند. حتی کسی نیامد که تشکری از من بکند. من آخر تا کی در ایران دزدکی زندگی کنم و از حقوق اولیه‌ام محروم باشم؟ شُما نمی‌دانید که به خاطر نداشتمت اقامت یک روز من را از ایران بیرون کنند. دخترهای من کرده‌ام که نکند یک روز من را از ایران بیرون کنند. دخترهای من تا همین چند سال پیش از تحصیل محروم بودند، چون هیچ مدرک شناسایی نداشتم که زمانی که به ایران می‌کنید من ۱۸سال از دیدن مادرم محروم شدم؟ زمانی که برای درمان بیماری قلبی‌اش به ایران و مشهد آمد، نتوانستم ببینمش. بعد هم که به افغانستان رفت و فوت کرد، آن‌وقت من به عنوان پسر بزرگش، آنجا نبودم که زیرتابوتش را بگیرم. این درد را هیچ‌کس نمی‌فهمد و نمی‌تواند درک کند. در طول این سال‌ها کلی این در و آن در زدم، ولی فایده نداشت. زمانی که داشتم فیلم مزارشریف را می‌ساختختم، من کنار آقای برزیده بودم و مشاوره می‌دادم. یک روز رفتهیم پیش مسئول فرهنگی سفارت افغانستان وپچه‌های فیلم کلی سفارش من را کردند، ولی هیچ عایدی نداشت. آقای منوچهر شاهسواری گفت نامه بنویس من بدست مسئولان می‌رسانم، اما باز هم هیچ خبری نشد. مدیرتولید فیلم مزارشریف به من گفت که چه قدر پول می‌خواهی؟ تو بدھیم؟ گفتیم چیزی نمی‌خواهم. فقط کاری کنیید که اقامت من در ایران درست شود. چند سال قبل اعلام کردند آن‌هایی که مدرک ندارند، بیایند و اقامتشان را بگیرند، اما هم‌زمان شد با تولد دختر من و ترجیح دادم که آن پول را خرج بیمارستان همسر من کنم تا اقامت عاقلانه‌ترین کاری که می‌شد انجام داد، همین بود. چند سال بعد هم همین ماجرا تکرار شد و من کارگر نقاش که روزمزد هم کار می‌کنم، این پول‌های سنگین ۱۷، ۱۶ میلیون را از کجا بیآورم؟ من مانده‌ام که چرا کسی از من سراغ نمی‌گیرد و نمی‌آید حالی از من بپرسد؟ اصلاً هنوز برایم سؤال است من که جزو شخصیت‌های اصلی این داستان بودم، چه‌طور حذف شدم و کسی از من یادی نمی‌کند؟

♦ **همه دغدغه من بیماری دختر کوچکم است**

دغدغه این روزهای سید احمد، دختر ۶ ساله‌اش است که با یک بیماری مادرزادی و مشکل کوچک در قلبش به دنیا آمده است و او از پس هزینه‌های درمانش برنمی‌آید. از آن بدتر این است که چون مدرک شناسایی ندارد، حتی بیمارستان‌ها هم بستری‌اش نمی‌کنند: «دختر کوچک من با یک بیماری به دنیا آمد و قلبش مشکل دارد. یک زمانی به خاطر کمبود تنفس و مشکلات دیگر مدام غش می‌کرد. یک روز که حالش خیلی بد شد، بردیش بیمارستان. گفتند باید عمل شود. هزینه‌اش هم بیشتر زیاد بود که پرداختش از توان من خارج بود. جدای از این اصلاً بستری‌اش نمی‌کردند. بچه داشت از دست می‌رفت. خدا به دکترش خیر بدهد، گفت سید تو اقدام کن، خدا خودش درست می‌کند. رئیس بیمارستان هم لطف کرد و هرچو که بود، دخترم را بستری کرد. البته اگر بیماری‌اش و کاری را که من برای آن‌ها شاهشون کردم در شبکه‌های اجتماعی منتشر نمی‌کردم، دخترم از دست رفته بود. چون بچه‌های میزبان خورشید آن عکس را دیده بودند و آمدند کمک من. الان دوباره مشککشی עוד کرده و احتمالاً یک هزینه ۱۶، ۱۷میلیون تومانی روی دست من می‌گذارند که ندارم بدهم. داستان بستری کردنش را هم که خودتان می‌دانید. مدرک ندارد. من درخواست زیادی ندارم، فقط اینکه بنشینند پای صحبت‌هایم و بفهمند که من هم در آن ماجرا نقش اصلی را داشتم. یا اقامتم را درست کنند، یا کمک کنند من تا افغانستان بروم و برای خودم و خانواده‌ام گزارنده بگیرم و قانونی وارد ایران بشویم تا دیگر این مشکلات را نداشته باشیم.

ماجرای نجات تنها بازمانده کنسولگری ایران در مزارشریف

به روایت کسی که او را تا مرز ایران همراهی کرد

۲۰ روز اضطراب

♦ **آقای نادری شما در مزارشریف متولد و بزرگ شدید یا در جای دیگر افغانستان؟**

من سال ۱۳۵۶ در کابل به دنیا آمدم. پدرم اهل جوزجان در ولایت سرپل بود و مادرم اهل مزارشریف بود. من در یک خانواده پر جمعیت بزرگ شدم و هشت فرزند بودیم. پدرما معلم ادبیات فارسی بود و دستی بر قلم داشت و گاهی شعر می‌گفت. من حدود ۷، ۶ ساله بودم که دوباره بنابه دلایلی به کابل مهاجرت کردیم. آن زمان حقوق معلمی کفاف زندگی ما را نمی‌داد و پدرم عصرها با ریکشا در جاده «می‌وند» مسافر جابه‌جا می‌کرد؛ اما مجدداً اتفاقاتی افتاد که باز مجبور شدیم برگردیم به همان ولایت خودمان یعنی مزار.

♦ **امنیت کابل و دیگر شهرهای افغانستان چه‌طور بود؟**

امنیت ما بی‌نهایت خوب بود و هیچ خبری از جنگ و درگیری نبود. مردم در آرامش کارشان را می‌کردند و هرازچندگاهی در برخی از شهرها بین احزاب نبردهایی درمی‌گرفت که محل زندگی کسی نبود. در کابل هم گاهی اوقات نیروهای گلبدين حکمت‌يار راکت‌پرانی می‌کردند و هیچ‌با خودشان فکر نمی‌کردند که شاید این موشک به بازار یا خانه مردم اصابت کند.

♦ **آن اتفاقی که شما و خانواده‌تان را دوباره به مزارشریف برگرداند چه بود؟**

من ۱۴ساله بودم که برگشتیم مزارشریف. دلیلش هم درگیری‌هایی بود که بین احزاب و افرادی مثل مسعود و دوستم و مزاری شکل گرفت. درواقع آغاز دوره هرج و مرج کشورمان بود. امنیت کابل دیگر از بین رفته بود و هرلحظه می‌دیدي که موشک با راکتی به جایی می‌خورد و منفجر می‌شود. دیگر آنجا تجای زندگی نبود و برای همین مهاجرت کردیم به سمت شمال افغانستان که منطقه امن‌تری بود. چون ژنرال دوستم آن‌جا را منطقه خودمختار اعلام کرده بود و کسی جرئت نزدیک شدن نداشت و درگیری‌های کمی داشت. ما با همان یک‌دست لباس تتمان از کابل فرار کردیم.

♦ **درمزار هم زندگی‌تان به روال سابق برگشت و دوباره به آرامش رسیدید؟**

تقریباً بله؛ آن زمان چون جنگ و درگیری بود و درآمدها خیلی مناسب نبود، من به عنوان پسر بزرگ خانواده باید کار می‌کردم و کمک‌خرج می‌شدم و برای همین بیشتر از سیکل نتوانستم درس بخوانم. پدرم دوباره برگشت سرکار معلمی‌اش و من هم در عکاس خانه پسرعموهایم مشغول به کار شدم و گاهی هم کنار خیابان کتاب می‌فروختم.

♦ **از زمانی که شما برگشتید به زادگاه مادری‌تان، یعنی مزارشریف، تا موقعی که طالبان وارد آن شهر شد چندسال طول کشید؟** اگر اشتباه نکنم پنج سال. یادم هست که ۲۰ سال بیشتر نداشتم و روزی که این خبر بین مردم پخش شد که طالب‌ها آمدند و وارد مزارشریف شدند، من کنار خیابان کتاب بساط کرده بودم و وقتی دیدم که اوضاع خیلی خوب نیست، سریع برگشتم سمت خانه. ما اصلاً به صدای تیر و تفنگ عادت کرده بودیم. فکر می‌کنم حدود ساعت ۱۰/۳۰ صبح بود که صداها خیلی نزدیک شد و بعد هم طالب‌ها وارد شهر شدند. البته این را هم یگویم که موضوع طالبان برای ما آن زمان خیلی بیگانه نبود و از روزی که نبردهایشان را در افغانستان شروع کرده بودند ما جسته و جریخته چیزهایی از آن‌ها شنیده بودیم. اگر اختلاف‌نظر دوستم با یکی از فرماندهانش و بعد فرارش نبود، شاید مزارشریف به این راحتی‌ها به اشغال طالب‌ها درنمی‌آمد.

♦ **یعنی هیچ درگیری بین نیروهای طالبان و بقیه شبهه‌نظامیان شکل نگرفت، وقتی وارد مزار شدند؟**

اصلاً نیروهای دوستم و بقیه فرماندهان خیلی راحت تسلیم شدند و کل شمال افغانستان شاید ظرف ۱۰، ۱۲ ساعت به اشغال طالبان درآمد. آن‌ها بار اول با همکاری ملک وارد شهر شدند و سه روز با هم به خوبی و خوشی درشهر بودند، تا اینکه یک گروه از شیعه‌های حزب وحدت علیه طالبان اعلام جنگ کرد و با آن‌ها جنگید و سایر نیروها هم ناگهان با آن‌ها جنگ را شروع کردند و ورق برگشت. طالبان ۶ ماه بعد به تلافی آن نبرد و شکستی که خورده بودند، به طرز وحشیانه‌ای وارد شهر شدند و نیروهای نظامی را کشتند. بعد هم بی‌رحانه سراغ مردم آمدند و هرکسی که تفنگ به دست گرفته بود، از هزارها وشیه‌ها گرفته تا بقیه اقوام، را کشتند. طوری شده بود که جازه‌ها را کنار خیابان ریخته بودند و سگ‌ها می‌آمدند گوشت آدم می‌خوردند.

♦ **شما که شیعه بودید، نمی‌ترسیدید که سرافغان بیایند؟**

می‌ترسیدیم. آخر از بقیه شنیده بودیم که طالبان شیعه‌ها را به رسمیت نمی‌شناسد و آزارشان می‌کند. بخصوص اینکه ما سید هم بودیم و در مزارشریف حسینیه داشتیم. واقعاً نگران جانمان بودیم. چون داشتن خانه‌بچه‌خانه جلو می‌آمدند و امکان داشت که یک نفر از اهالی شهر، ما را لو بدهد. در این گیر و دار و ترس می‌داشتیم، کارمند سفارت ایران هم به ما پناهنده شد.

♦ **خودتان رفتهید سراغ ماجرای اصلی؛ می‌گویند سفارت در همان لحظه اول اشغال شد و کارمندهایش را شهید کردند، شما از ماجرای سفارت اصلاً خبر داشتید یا نه؟**

|مردم|حامد کمالی
۱۷مرداد ۱۳۷۷
سفارت ایران در مزارشریف افغانستان به دست طالبان اشغال شد و ۹نفر از کارمندان آن به دست شبه نظامیان به رگبار بسته و کشته شدند.

برش

یہ شاہسہون سپرہدہ بود کہ وقتی بہ مرز رسید، خودش را ببیدازد طرف ایران، گذرش را بہ سربازان نشان بدهد و بگوید کہ فقط من را ببر پیش فرماندہات. آخر شاہسہون لباس افغانی تنش بود و هیچ‌کس بہ فکرش نمی‌رسید کہ او ایرانی باشد. ہمین کار را ہم کرد و بالاخرہ بعد از یک‌ماہ بہ کشور خودش بازگشت

♦ **یعنی آقای شاهشون می‌دانست خانہ تان کجاست و با قصد و نیت قبلی به آنجا آمد؟**
شما شاهشون و یکی ازہمراہانش نداشتند در کوچہ می‌رفتند کہ ما از پنجرہ بالای حسینیہ او را دیدیم. من کہ او را نمی‌شناختم، ولی دایم بلافاصلہ او را شناخت. او را صدا زد و شاهشون سید را شناخت و بدو بدو برگشت سمت در خانہ و وقتی کہ ہرودطرف از ہم‌دیگر مطمئن شدیم وارد خانہ شد

♦ **آقای شاهشون زخمی شدہ بود، درست است؟**
تیر بہ پایش خورده بود اما زخم نسبتاً سطحی برداشته بود و خیلی حاد و کشندہ نبود.

♦ **در آن گیر ودار و ترس و اضطراب، شما حالا یک عضو دیگر ہم داشتید کہ طالبان داشت خانہبہ خانہ دنبالش می‌گشت و بہ خوش تشنہ بود. شما می‌توانستید او را بہ راحتی تحویل بدہید، ولی این کار را نکردید.**
ما افغانستانی‌ها یا شما کلی اشتراکات قومی و فرهنگی داریم و هیچ‌وقت بہ ذہنمان خطور نمی‌کند در مشکلات شما را تنہا بگذاریم. آقای شاهشون بارہا در مصاحبہ‌هایش گفتہ تنہا شناسش این بودہ کہ یک خانوادہ شیعہ مقید بہ احکام اسلامی بہ او پناہ دادند. واقعاً ہم‌مین‌طور است. ما می‌توانستیم او را تحویل طالبان بدہیم و خودمان را بیمہ کنیم، ولی این کار را نکردیم.

♦ **از همان اول تصمیمتان این بود کہ بیایید سمت ایران یا وقتی کہ آن کارمند ایرانی بہ شما پناہندہ شد، مجبور شدید کوچ کنید؟**

دور اولی کہ شاهشون بہ خانہمان پناہندہ شد، دایم ما گفت من او را تحویل نیروهای اسلامی و شیعہ بیرون مزارشریف می‌دہم، آن‌ها چون بی‌رحانہ سراغ مردم آمدند و هرکسی کہ تفنگ بہ دست گرفته بود، از ہزارہا وشیه‌ها گرفتہ تا بقیہ اقوام، را کشتند. طوری شدہ بود کہ جازہ‌ها را کنار خیابان ریختہ بودند و سگ‌ها می‌آمدند گوشت آدم می‌خوردند.

♦ **شما کہ شیعہ بودید، نمی‌ترسیدید کہ برویم ایران چون دیگر نمی‌شد و نمی‌توانستیم در جایی کہ طالب‌ها هستند و قوانین عجیب و غریبی می‌گذارند، زندگی کنیم.**
برای همین من، مادرم، دایی سید جعفر و زن دایی‌هایم با چند بچہ قد و نیم قد را افتادیم بہ سمت شیرخان. دہ یازدہ نفر شدیم. جایی کہ پدرم قبل از آمدن طالبان بہ مزار رفته بود آن جا.

♦ **با آقای شاهشون چہ کار کردید کہ لو نرود ایرانی است؟**

یک پیراہن و تنبان افغانی دادیم تنش کرد و یک جلیقہ کهنہ ہم رویش پوشید. از حسینیہ ہم یک دستمال سیاہ پیدا کردیم و بہ سبک افغانی‌ہا بہ سرش بست. چون زبان پشتو و ترکی از یکی بلد می‌روید و از کجا می‌آیید؟ بہ شاهشون کہ رسید

♦ **حدود ۲۰ سال است کہ این ماجرا از زبان تنہا بازماندہ آن جمع روایت می‌شود؛ اما حادثہ سفارت ایران و نجات تنہا ایرانی زندہ ماند، کہ راوی دیگر ہم دارد کہ روایتش را سال‌ہاست کسی نشنیدہ است و حتی هیچ**

♦ **اسمی از او برہہ نمی‌شود.**
سید احمد نادری؛ راوی‌ای کہ برای شنیدن داستان تازه‌اش از ماجرای سفارت ایران در مزارشریف، راہی انتہای خیابان گلشہر در مشهدشدیم.

♦ **سوالش را پرسید، رنگ او مثل کاغذ سفید شد. در واقع ہمہمان ترسیدہ بودیم و خدا خدا می‌کردیم کہ واکنشی نشان ندهد.**
برای بار دوم سوآلش را تکرار کرد. بہ داییم گفتم اگر بار دیگر از او بپرسد، شاهشون لو می‌رود. ناگهان سید بلند گفت: ملاصاحب! این مرد برادر من و گنگ است، نمی‌تواند حرف بزند. مادرم ہم دنبالہ حرف دایی را گرفت و گفت از این کہ لال است داری سوآل می‌پرسی؟ فقط ذکر می‌گفتیم کہ اتفاق خاصی نیفتد

♦ **گفتید کہ پدرتان قبل از ورود طالبان بہ مزار در شیرخان بود، در ادامہ مسیر ہمراہ شما آمدند یا ہم‌جا ماندند؟**
ما در شیرخان رفتهیم خانہ عمومی و دو شب ماندیم. روز اول وقتی پدرم شاهشون را دید، تعجب کرد و وبعد از اینکہ داییم داستان را تعریف کرد، درجریان کار قرار گرفت و از آن‌جا بہ بعد او شد بلدہ ما. چون بارہا کامیون‌های مہاجران افغانی کہ می‌رفتند سمت ایران را از این مسیر عبور دادہ بود. پدرم پشتو را کاملاً مسلط بود و حتی تدریس می‌کرد. ترکی ازبکی را ہم بہ خوبی یاد داشت. چون در اسناتی بہ دنیا آمدہ بود کہ ہمہ ازبک بودند. یادم هست یکبار سر سفرہ آقای شاهشون گفت کہ من پشتو بلدم و می‌توانم گلیم را از آب بیرون بکشم. پدرم یکی دو سوآل سادہ از او کرد، ولی او نتوانست جواب بدهد. ترکی ازبکی را ہم متوجہ نشد و فقط انگلیسی می‌فہمید. پدرم گفت کہ شما بہ هیچ عنوان با کسی صحبت نکن کہ خطرناک است و لو می‌روی، ہم جان خودت را بہ خطر می‌اندازی و ہم ما را. پدرم حتی رفت از والی طالبان در شیرخان دست‌خط گرفت کہ ما برادری داریم کہ کر وال است و نیروهای نظامی آزارش ندهند.

♦ **ایسن مسیر را پیادہ می‌آمدید یا با ماشین‌های بین راہی؟اسکانتان را چہ‌کار می‌کردید؟**

ما هیچ مسیری را با پای پیادہ نیامدیم. در شہرہا ماشین می‌رفتیم و تا مقصد بعدی می‌آمدیم. از کامیون باری گرفتہ تا جیب‌های روسی کہ فقط آن‌ها زورشان می‌رسید این جادہ‌های کوهستانی را طی کنند. برای اسکان ہم در بعضی از شہرہا آشنا و فامیل داشتیم کہ می‌رفتیم خانہ آن‌ها و یک شہرہا مثلاً پدرم با یک ازبک دوست شد و رفتهیم خانہ‌اش. اگرہم کسی را پیدا نمی‌کردیم، بہ هتل و مسافرخانہ نمی‌رفتهیم. اصلاً جرئت نمی‌کردیم کہ با یک ایرانی کہ طالبان بہ خوش تشنہ است، وارد جمع‌های شلوغ بشویم. می‌رفتیم یک گوشہ‌ای پیدا می‌کردیم و می‌خوابیدیم.

♦ **بہ راحتی بہ مرز ایران رسیدید یا باز ہم با طالب‌ها روبہ رو شدید و نزدیک بود کہ لو بروید؟**

خیلی راحت نرسیدیم. آقای شاهشون سپورتنش را ہمراہ داشت و ما آن را در بچقہ‌هایمان مخفی کردہ بودیم کہ پیدایش نکنند. یکبار نمی‌دانم چرا گزارندہ را در جیبش گذاشتہ بود. طالبان آن را پیدا کردند و خیلی کنکاش نکردند کہ بداند چیست. بار دیگر ہم موقع نماز خواندن نزدیک بود لو برود. آخر بلد نبود مثل سنی‌ہا نماز بخواند. دفعہ آخر ہم در منطقہ جمعہ‌بازار برای من اتفاقی افتاد. چون جوان بودم می‌خواستند من را نگہدارند کہ سربازشان بشوم. پدرم ہم ہر چہ با آن‌ها صحبت کرد فایدہ نداشت و با قنداق تفنگ بہ جانش افتادند. آن سربازي کہ من را نگہداشتہ بود، ہمہ را راہی کرد. کامیون یواش یواش راہ افتادہ

♦ **بو د و پدرم بہ رانندہ گتہ‌بود کہ تند نروی.**
رفتیم با فرماندہ صحبت کردم و نامہ والی شیرخان را نشانش دادم کہ همان موجب شد من را رها کنند.

♦ **و سرانجام بعد از کش وقوس‌های فراوان بہ ہرات رسیدید؟**

بلہ؛ بعد از تحمل کلی استرس و رد کردن انواع و اقسام خطرہا و بازی با جانمان، سرانجام بہ ہرات رسیدیم. این شہر خیلی وقت بود کہ بہ اشغال طالبان درآمدہ و اوضاع خیلی آرامی داشت. طوری کہ شاهشون با آن وضعیتی کہ داشت، شہر را با دوچرخہ دور می‌زد. جنگ و درگیری خیلی دران کمتر بود. آقای شاهشون در طول مسیر مدام می‌گفت کہ من اگر زندہ و سالم بہ ہرات برسم، آنجا آشنایی دارم کہ می‌توانم من را بہ ایران برساند. می‌گفت اصلاً می‌روم کنسولگری ایران در آن‌جا کہ هنوز فعال است. آن آشنا ہم مستاجر سال‌های دورش در ایران بود.

♦ **آن دوست آقای شاهشون کہ کلی روی کمکش حساب کردہ بود را توانستید پیدا کنید یا نہ؟**

در بازار، صرافی داشت و خیلی راحت پیدایش کردیم و رفتهیم خانہ‌اش دو سہ روزی ماندیم. اما قبل از آمدن ما بہ شہر اتفاق بد دیگری افتادہ بود.

♦ **چہ اتفاقی؟**

عدہ‌ای بہ سمت کنسولگری ایران حملہ کردہ بودند و آن‌جا را بہ آتش کشیدہ بودند. کارمندہای سفارت ہم رفته بودند ایران و کسی نبود. درواقع نقشی‌ای کہ شاهشون کشیدہ بود، نقش برآب شد. ما بعد از ۲۰ روز مسافرت، حدود ساعت‌های ۱۱ظهر رسیدیم ہرات و این اتفاق ساعت ۱۰ افتادہ بود. کل برنامہ خروج ما از خاک افغانستان بہ ہم ریخت. چون قرار بود شاهشون ما را ہم بہ سفارت معرفی کند و اگر امکان داشت یک جوری از مرز خارجمان کنند.

♦ **خودش بالاخرہ چہ‌طور توانست از مرز خارج شود، شما و پدرتان کمکش کردید یا همان دوست صرافش؟**

من و پدرم او را تحویل دوستش در ہرات دادیم و گفتیم کہ ماوریت ما سالم رساندنش تا اینجا بود کہ بہ نحو احسن انجام دادیم. کل این ۲۰ روز را با استرس و نگرانی سر کردیم. اگر یک درصد لو می‌رفت کہ او ایرانی است و ما داریم کمکش می‌کنیم، طالب‌ہا بہ صغیر و کبیرمان رحم نمی‌کردند. آن زمان در مرز اسلام قلعہ چہارشنبہ بازاری بود کہ افغانی‌ها و ایرانی‌ها در آنجا بساط می‌کردند و جنس می‌فروختند. دوست او ہم برای خودش نیمہ تاجری بود. روز موعود یک گاری داد دست شاهشون و روی آن را پر از جنس کرد. انگار کہ او کارگر است و خودش ہم با فاصلہ از او حرکت می‌کرد. بہ شاهشون سپردہ بود کہ وقتی بہ مرز رسید، خودش را ببینداز طرف ایران و گذرش را بہ سربازان نشان بدهد و بگوید کہ فقط من را ببر پیش فرماندہات. آخر شاهشون لباس افغانی تنش بود و هیچ‌کس بہ فکرش نمی‌رسید کہ او ایرانی باشد. همین کار را ہم کرد و بالاخرہ بعد از یک‌ماہ پر استرس بہ کشور خودش بازگشت.

♦ **شما چرا با او نرفتید؟**

نمی‌شد. ما هیچ مدرکی ہمراہمان نداشتیم. فقط خودمان بودیم و لباس تتمان. در آن اوضاعی کہ طالبان بہ کل افغانستان مسلط بود، اگر این‌طور وارد ایران می‌شدیم، می‌گرفتند و معلوم نبود کہ چہ برسرمان می‌آمد. بعد از رفتن شاهشون ہم، پدرم بہ مزارشریف برگشت و با من و بقیہ بہ ایران نیامد. چون چندتایی از برادر و خواہرهایم، هنوز آن‌جا بودند و او ہم نگران حالشان بود. مادرم ہم کہ در شیرخان ماندہ بود. چند روزی بعد از رفتن آقای شاهشون، ماہم با یک قاچاقچی راہی ایران شدیم.

فکران زنگر

سپيما و سپيما

چهارشنبه ۱۷ مرداد ۱۳۹۷

۱۵ | ۲۵ ذی‌القعده ۱۴۳۹ | ۸ اگوست ۲۰۱۸ | سال سی و یکم | شماره ۸۷۵۳ |

روى ديوار

هادی مقدم‌دوست **سريال «سرباز» را کليد زد**

فارس: حميد نعمت الله و هادی مقدم دوست که پيش از اين سريال «وضعيت سفيد» به نويسندگي آن‌ها و به کارگرداني حميد نعمت‌الله از شبکه سه سيما پخش شده بود،دوباره سريال جديدي را به تهيه‌کنندگي محمدرضا شفيعی می‌سازند و اين بار مقدم دوست در مقام کارگردان در پروژه حضور خواهد داشت.

«سرباز» عاشقانه‌ای حماسی است که از مدتی قبل در محله ستارخان و در سکوت خبری کليد خورده و در ۴۰ قسمت ۴۵ دقيقه‌ای برای شبکه سه سيما توليد می‌شود.

اين سريال حکايت سرباز وظيفه‌ای به نام يحيی و همسرش ليدا و رفقای هم خدمتی‌اش است. در خلاصه داستان «سرباز» آمده است: در وفای عشق تو مشهور خوبانم چو شمع/ شب نشين کوی سربازان و زندانم چو شمع

آرش مجیدی، الیکا عبدالرزاقی، جمال اجالي، اسماعيل محرابی، علی هاشمی، افسانه کمالی، فرحناز منافی‌ظاهر، جواد خواجوی، مهتاب ثروتي و...- از بازیگرانی هستند که تاکنون حضورشان قطعی شده است و بازیگران ديگر نيز پرتريج به پروژه خواهند پيوست.

سايال سريال «سرباز» عبارتند از: نويسنده:حميد نعمت الله، هادی مقدم دوست/ دستيار کارگردان: سعيد بیات/ مدير برنامه‌ريزی: وحيد کاشی/ مدير توليد: حميد حاجی‌زاده/ مدير تصويربرداري: محسن فلاحي/ صابراراز: علی عدالت دوست/ طراح صحنه و لباس: باکب پناهی/ طراح گریم: مرتضی کهزادی/ مدير تدارکات: محمد علی محمدي/ منشی صحنه: رضا بقایی/ عکاس: حسن هندي/ مشاور رسانه‌ای: نيکان نصاريان/ مجری طرح: مؤسسه فرهنگي هنری وصف صبا.

«سرباز» محصول مشترک گروه فيلم و سريال شبکه سه سيما و سازمان سينمایی انقلاب و دفاع مقدس (قرارگاه مهرت آموزی) است.

نمایش مستند شفاخانه شاهرضا

در پردیس سینمایی هویزه

سپيما و سپيما: انجمن فيلمسازان انقلاب اسلامی با همکاري حوزه هنری خراسان آيين رونمایی از فيلم مستند «شفاخانه» را برگزار می‌کند.
فيلم مستند «شفاخانه» به نويسندگي و کارگردانی عبدالرضا رحمانی نسب، روايت شصت دقيقه‌ای پويا و تصويری از تاريخ پزشکی ايران و پيشينه تاليسين و توسعه بیمارستان امام رضاع) با نام قدیمی «شاهرضا» در مشهد است که در مهر سال ۱۳۱۳ همزمان با جشن هزاره فردوسی افتتاح شد.
اين آيين در روز چهارشنبه ۱۷ مرداد ساعت ۱۶ در پردیس سینمایی هویزه برگزار خواهد شد.
حضور برای عموم علاقه‌مندان آزاد است.

روايت روزهای آغاز جنگ تحميلي در سريال «تک‌سواران»

باشگاه خبرنگاران: سريال «تک سواران» به کارگردانی مسعود تکوار و با حضور بازیگرانی چون کامران تفتی و جعفر دهقان کليد خورد.

سريال تک سواران نوشته نوشين پيرحیاتی، به کارگردانی مسعود تکاوار و تهيه‌کنندگي افشين صادقی که به سفارش گروه نوجوان مرکز سيما فيلم توليد می‌شود، اوایل هفته کليد خورد.

در اين سريال بيش از ۱۰۰ بازیگر اصلي و فرعی حضور دارند که از بازیگران اصلي اين سريال می‌توان به کامران تفتی، جعفر دهقان، بهمن‌دان و فريبا متخصص اشاره کرد.
روايت روزهای آغاز جنگ تحميلي در سريال «تک‌سواران»/ حکايت دلاورانی که به دل دشمن تاختند.
اين سريال که داستانش در بستر زمانی اواخر دهه ۵۰ شمسی و روزهای آغازين جنگ تحميلي رخ می‌دهد، روايتگر دلاوری‌های عشيروهای مرزنشين در روزهایی است که دشمن ظالمانه به مرزهای اين سرزمين حمله کرد و با دفاع غيرقابل انتظار نيروهای مردمی رو به رو شد.

اين سريال که در ۲۶ قسمت توليد می‌شود، پنج ماه پيش توليدش به طول انجاميد و بخش‌های مهمی از لوکيشن‌های اين سريال توسط گروه طراح‌سی صحنه در پنج منطقه از اطراف تهران و شهرک دفاع مقدس ساخته شد.

اصلاحيه

روز گذشته ۱۶مرداد ۹۷ در صفحه سپيما و سپيما مطلبی با عنوان «۱۰۰ ميليارد تومان به بيت‌المال برگردانده‌ايم» چاپ شد که به اين وسيله اعلام می‌شود عبارت «بیش از ۳۰۰ ميليارد تومان پول به بيت‌المال برگردانده‌ايم» صحیح می‌باشد.

گفت‌وگو با محمدحسین جعفریان درباره «مزار شریف» تنها فیلم سینمایی مربوط به فاجعه ۱۷ مرداد ۷۷

چه کسی ما را کشت؟

♦ **آقای جعفریان! فیلم مزار شریف تنها فیلم داستانی ساخته شده درباره واقعه شهادت دیپلمات‌های ایرانی در مزار شریف است، به نظر شما این فیلم توانسته آن واقعه تاریخی را به خوبی به تصویر بکشد؟**

فیلم مزار شریف محصول حوزه هنری است. زمانی که این فیلم ساخته شد من در دفتر ادبیات پارسی زبانان حوزه هنری مشغول به کار بودم و در جریان ریز و درشت ساخت این فیلم هستم. از مدت‌ها قبل همه خواهان این بودند که سینمای ایران توجه جدی به همسایه شرقی خودش داشته باشد.

بیش از چهل سال است که مردم کشور ما میزبان بیش از ۳ میلیون همسایه همزبان هستند اما شناخت درستی از میهمانان خودشان ندارند. مردم تشنه‌اند که درباره میلیون‌ها افغانستانی که در کنار خودشان دیده‌اند، بیشتر بدانند، مردمانی که فراز و فرودهای زیادی را در کنار هم داشتیم و سال‌های انقلاب و دفاع مقدس در کنار ما بودند. عمده معرفی رسانه‌های ما از مردم افغانستان به عنوان کارگران کوره‌پزخانه‌ها و کارگران ساختمانی بوده و از جامعه نخبگانی، تاریخ غنی آن‌ها، جغرافیای سحرآمیز این سرزمین و نواغ آن‌حارفری زده نشده‌است.

جامعه رسانه‌ای کشور و نواغ عرصه هنر دیدند که مخاطب و تقاضا در این حوزه فراوان است اما عرضه محدود، به همین دلیل فیلم‌های مختلفی قبل از مزار شریف ساخته شد از «گلچهره» بگیرد تا «چند متر معکب عشق». حوزه هنری هم به صرافات افتاد که این فیلم ساخته شود و می‌خواست که نگاهش معطوف به داخل کشور هم باشد به همین دلیل به واقعه شهادت دیپلمات‌ها در ۱۷ مرداد سال ۷۷ پرداخت.

♦ **با توجه به حساسیت موضوع و لوکیشن کار که می‌بایست در افغانستان باشد، ساخت این اثر با چه شرایطی روبه‌رو بود؟**

خب پرداختن به این موضوع بسیار سخت بود چون علاوه بر اینکه می‌توانست یک فیلم سینمایی خوب از آن در بیاید اما یک موضوع تاریخی پیچیده هم بود و این مشکل وجود داشت که از نقل شفاف واقعیات خطئی شود و اطلاعات لازم به دلیل برخی از محدودیت‌ها و مصلحت‌های امنیتی در اختیار سازندگان قرار نگیرد. دسترسی به آن جغرافیایی که حادثه در آن رخ داده بود هم برای تیم سازنده چندان میسر نبود و اگر بوده همراه با سختی‌های بسیار بود و آن‌ها تحمل این سختی را نداشتند. این‌ها باعث شد که همه نگران شوند که این کار چطور ساخته می‌شود. به یاد دارم که بارها برخی بزرگان سینمای انقلاب به من پیام دادند که آقای جعفریان سیراغ تیم سازنده بروید و این‌ها را تنها نگذارید چون ممکن است محصولی تولید شود که با تمام هزینه‌ها و زحمات، کار مقبولی از آب در نیاید.

یکی از کارگردان‌های سرشناس کشور به من زنگ زد که تو برو و اگر آن‌ها باشی نفاتی می‌کنند، بازمه شمشاخت تکیرو و کنارشان باش.

مدیریت حوزه هنری هم مدام می‌گفت که به صورت مشاور در کنار تیم تولید باش اما درعمل از طرف تیم سازنده درخواست همکاری با من نشد.

موضوعی که می‌خواستند فیلمش را بسازند بخشی از زندگی من و اتفاقی بود که برای دوستان صمیمی من رخ داده بود. من دو روز قبل از آن حادثه، مزار شریف را ترک کرده بودم.

در ساختمان کنسولگری پناه گرفتند اما نیروهای طالبان آن‌ها را شناسایی کردند و به شهادت رساندند. در این میان یک دیپلمات به نام شاهسوندی به شکل معجزه‌آسایی موفق به فرار از مهلکه می‌شود و سعی می‌کند خود را به مرز ایران برساند. این فیلم ماجرای فرار این دیپلمات‌های نجات یافته را روایت می‌کند. درباره این فیلم که سال ۹۳ به کارگردانی عبدالحسین برزیده و با حمایت حوزه هنری ساخته شد و تنها فیلم بلند داستانی از فاجعه سال ۷۷ مزار شریف است با محمدحسین جعفریان، مستندساز خوب کشورمان که در دوره‌ای راینز فرهنگی ایران در افغانستان بوده‌است، گفت‌وگو کردیم که می‌خوانید:

اسپما و سپيما/ زهره کهنبدل
فیلم مزار شریف داستان کشتار دیپلمات‌های ایرانی در کنسولگری ایران در شهر مزار شریف افغانستان است. در سال ۱۳۷۷ زمانی که نیروهای طالبان شهر مزار شریف را تصرف خود در آوردند، گروهی از دیپلمات‌های ایران

♦ **ضمن اینکه پیش از این هم شما یک مستند تحلیلی درباره این حادثه ۱۷ مرداد سال ۷۷ مزار شریف ساخته بودید؟**

همین طور است، من یک مستند کامل در این باره ساختم باعنوان «چه کسی ما را کشت؟» که تهیه کننده و سفارش دهنده آن هم حوزه هنری و البته حوزه خراسان جنوبی بود و با محوریت سردار شهید«محمد ناصر ناصری» ساخته شدو به این حقیقت پرداختیم که چه کسانی بچه‌های ما را در مزار شریف به شهادت رساندند.

انتظار جامعه و مردم ازفیلم سینمایی مزارشریف اما این بود که علاوه بر اینکه یک فیلم سرگرم‌کننده درباره جغرافیا و مردم کشور همسایه می‌بینند، این گره تاریخی هم برایشان باز شود که به راستی در صبح ۱۷ مرداد سال ۱۳۷۷ در کنسولگری ایران در مزار شریف چه اتفاقی رخ داد و بچه‌های ما چطور و به دست چه کسانی به شهادت رسیدند. این‌ها باعث شد که حوزه هنری روی این موضوع سرمایه گذاری کند. شاید تا آن تاریخ در حوزه هنری فیلمی با این هزینه تولید ساخته نشده وشایداین فیلم گران‌ترین فیلمی بود که در حوزه تا آن تاریخ ساخته می‌شد. کار ساخته شدو به نمایش درآمد اما آنچنان که انتظار می‌رفت، مورد استقبال مخاطبان قرار نگرفت. خیلی‌ها می‌گفتند که مستند «چه کسی مراکشت؟» بانکه دانشگاه به

برش

انتظار جامعه و مردم از فیلم سینمایی مزار شریف اما این بود که این گره تاریخی برایشان باز نشود که به راستی در صبح ۱۷ مرداد سال ۱۳۷۷ در کنسولگری ایران در مزار شریف چه واقعه‌ای رخ داد و بچه‌های ما چطور و به دست چه کسانی به شهادت رسیدند

دانشگاه و مسجدیه مسجدارکان شد مورد استقبال بیشتری قرار گرفت.

♦ **دلایل اینکه از فیلمی با این رقم سنگین ساخت در گیشه استقبال نشد، چه بود؟**

علل آن را می‌توان در چند بخش طبقه بندی کرد. با آنکه ساخت این کار بسیار طول کشید، اما درعمل و نهایتاً عجولانه جمع شد یعنی در فواصلی از زمان و چند هفته‌ای که بودجه به تیم می‌رسید، کار می‌کردند ولی وقتی امکانات از آن‌ها دریغ می‌شد، کارشان متوقف می‌شد. بعضی از عوامل در این فواصل به تیم اضافه می‌شدند و برخی هم حذف می‌شدند مثلاً دو نفر از بازیگران

حاشیه‌دو

۱۷ مرداد به نام روز شهدای دیپلمات نام‌گذاری شود

روز ۱۷ مرداد با یک بدسلیقگی به نام روز خبرنگار نام‌گذاری شد در حالی که از مجموع ۹ شهید مزارشریف، تنها یک نفر خبرنگار بود و بقیه دیپلمات بودند. بهتر این بود که این روز به عنوان روز شهدای دیپلمات نام‌گذاری می‌شد، چون شهدای بخش دیپلماسی ما، شهدای غربیی هستند، ما شهدای دیپلمات مظلومی در بوسنی، یمن، سوریه، پاکستان، لبنان و دیگر کشورها داشتیم. بهترین روز همین روز بود که ۸ دیپلمات در یک روز شهید شدند و نام‌گذاری چنین روزی باعث می‌شد تا مدیران دیپلماسی و دستگاه وزارت خارجه ما را متوجه کند تا در مواقع خطیر از تصمیمات فی البداهه و غیر کارشناسی خودداری کنند. از سویی دیگر حق این شهدا ادا می‌شد. اما امروز می‌بینید که از ۹ شهید مزار شریف، فقط «بچه‌های انقلاب» عزیز را می‌شناسند در حالی که سردار «شهید محمدناصر ناصری» نظر به سوابق در حد شهید چمران، عامل و کوشا بود و در قواره خارجی‌اش اصفاً با شخصیتی همچون چوگرا قابل مقایسه است.این فیلم از آنجاکه باعث شد این واقعه فراموش نشود، یک امتیاز بزرگ دارد و نقصش اما آن است که چندان به بقیه شهدای مزارشریف نمی‌پردازد و فقط قصه دیپلمات نجات یافته را روایت می‌کند!ای کاش مشاورینی کمک می‌کردند تا پنجره‌ای در این فیلم گشوده می‌شد و نام و چهره این شهدا با حفظ روال داستانی اثر، بیشتر دیده می‌شد. کما اینکه تیم سازنده بعد از ساخت فیلم به این نتیجه رسیدند و در مراسم رونمایی این فیلم از خانواده شهدای فاجعه ۱۷ مرداد سال ۷۷ دعوت شد. در واقع سازندگان این فیلم، چنین دغدغه‌ای داشتند اما اگر تدبیری اندیشیده می‌شد که این موضوع در فیلم هم پررنگ‌تر می‌شد شاید ادای دین کوچکی به این شهدای مظلوم بود.

حضور یک فیلمنامه کمدی در رقابت با اجتماعی‌ها هم در بین نامزدهای فیلمنامه نویسی قابل تأمل بود.
علی زرنگار و وحید جلیلود برای «بدون تاریخ، بدون صرمی» عزیز را می‌شناسند در حالی که سردار «شهید محمدناصر ناصری» نظر به سوابق در حد شهید چمران، عامل و کوشا بود و در قواره خارجی‌اش اصفاً با شخصیتی همچون چوگرا قابل مقایسه است.این فیلم از آنجاکه باعث شد این واقعه فراموش نشود، یک امتیاز بزرگ دارد و نقصش اما آن است که چندان به بقیه شهدای مزارشریف نمی‌پردازد و فقط قصه دیپلمات نجات یافته را روایت می‌کند!ای کاش مشاورینی کمک می‌کردند تا پنجره‌ای در این فیلم گشوده می‌شد و نام و چهره این شهدا با حفظ روال داستانی اثر، بیشتر دیده می‌شد. کما اینکه تیم سازنده بعد از ساخت فیلم به این نتیجه رسیدند و در مراسم رونمایی این فیلم از خانواده شهدای فاجعه ۱۷ مرداد سال ۷۷ دعوت شد. در واقع سازندگان این فیلم، چنین دغدغه‌ای داشتند اما اگر تدبیری اندیشیده می‌شد که این موضوع در فیلم هم پررنگ‌تر می‌شد شاید ادای دین کوچکی به این شهدای مظلوم بود.
اختیار رسانه‌ها قرار بگیرد.

مسائل نامزد دریافت جایزه شدند به چشم می‌خورد، حضور تعدادی از آثاری است که در جشنواره فیلم فجر سال گذشته حضور نداشتند و حالا اینجا نامشان در میان نامزدهای اصلی دیده می‌شود.

برای نمونه فیلم «خوک» به کارگردانی مانی حقیقی که در جشنواره سال گذشته نبود، امسال در جشن خانه سینما

در چند رشته اصلی نامزد دریافت جایزه شده است.

مورد دیگر اما اشتراک برخی از نامزدهای جشن خانه سینما با جشنواره فیلم فجر است، برای مثال فیلم «به وقت شام» ابراهیم حاتمی کیا که در جشنواره فیلم فجر سال گذشته برخلاف همه انتقادهایی که به آن شد

در چند رشته نامزد شد در جشن خانه سینما هم نامش در چند رشته اصلی دیده می‌شود.

خبر آنلاین: نامزدهای بیستمین جشن سینمای ایران که امسال به ریاست علی نصیریان، بازیگر پیشکسوت سینما برگزار می‌شود، چند روز پیش اعلام شد تا مشخص شود در این دوره از جشن کدام فیلمسازان، بازیگران، تهیه‌کنندگان و عوامل فنی سینما با یکدیگر برای جوایز

این جشن به رقابت می‌پردازند.

با نگاهی به فهرست نامزدهای اعلام شده توسط هیئت داوران جشن خانه سینما به نکاتی می‌توان رسید. اولین نکته مطرح شده در خصوص این فهرست توجه داوران به

دو فیلم «بدون تاریخ، بدون امضا» ساخته وحید جلیلود و «خوک» به کارگردانی مانی حقیقی است و این دو فیلم در ۱۰ رشته مختلف نامزد دریافت جایزه شدند. نکته مهمی که در میان اسامی فیلم‌هایی که برای جشن

روزمره نگاری

و خدا حواش هست...

ایستگاه/ رقیه توسلی: به سمت صدا برمی گردم... کودک درونم است.

برعکس خودم، خیزان و خندان و قبراق و پُرحرف... جوری عالی، که کیف می‌کنم از رضایتی که چشم‌هایش دارد... از اینکه یک تکه از من، این اندازه شاد است!

چند قدم پیش می‌آید و با سلام می‌گوید: گفتم با اینکه جمع تان با مانیتور و موبایل و کاغذ و خودکار، حتماً جمع است، اما به هرحال بیایم کادویتان را بدهم. گله‌ای هم ندارم، می‌دانم سرتان شلوغ است. هدیه را می‌دهد و می‌خواهد برود که می‌گویم بمان لطفاً... سسه خبر ننوشته، دو تا بارگذاری نکرده، یک گزارش نصفه، صد تا زنگ زنده و یک یادداشتِ نرزیپیده دارم، اما بی خیال، بیا قصه این جعبه را تعریف کن.

مشتاقانه روز خبرنگار و نویسنده را تبریک می‌گوید و ادامه می‌دهد: آخ که من چقدر از این چند سال کودک درون شما بودن خاطرات دارم. شغل تان اصلاً مرا هم پیر کرد عزیزم و بعد حسابی می‌خندد. صورت متعجب و ابروهای بالادادم را که می‌بیند، حق بجانب می‌گوید: ادارات! جلسات! مصاحبه ها! گوشه نشینی ها! تابستان‌ها و زمستان ها...! تاپ سرعتی! قطعی اینترنت! ناسزا به زمین و آسمان که چرب این n تا حرفه به روزنامه روی خوش نشان داده‌ای...! که یک چکه وقت چرا در بساط نداری، اما رنج تا دلت بخواهد! که اسکناس برایت غمه می‌آید و مرارت از سر و کولت بالا می‌رود! و از فرط عشق، مدام به جلدایی فکر کرده‌ای. به طلاق خودکار و ستون ثابت و حقوق نامرئی!

باز بگویم یا یادتان آمد خانوم خبرنگار...؟

متبسم، هدیه کودک درون را باز می‌کنم... روان نویس را بین انگشت هایم می‌چرخانم... فیروزهای چشم‌نوازی دارد.

غرق مینباتور خودم، آرام می‌گویم به زحمت افتادی. سلیقه ت معرکه است!

به سستم می‌آید و مهربان زمزمه می‌کند: لطفاً خسته نشو و همیشه بنویس... قلم و جوهر، تو را دوست دارند... و خدا به هر کلمه‌ای که به دنیا می‌آوری، حواش هست... لطفاً دست نکش از این مَرهم‌های خط خطی.

کودک درون می‌رود و من می‌مانم و پرورنده باز شب بیداری و لپ تاپ و عکس و مصاحبه و نقد و سوژه و سؤال و روان نویس فیروزهای و ده‌ها تبریک هفدهمین روز مرداد.

نشریات جهان

ایستگاه/ امیر محمد سلطان پور

کیاب شدن کره خاکی

هفته نامه «ویک» در تازه‌ترین شماره خود مانند برخی از نشریات مشهور به گرمایش شدید زمین و به تبع آن آتش‌سوزی‌های مهیب می‌پردازد. این نشریه با انتخاب «در حالی که جهان می‌سوزد» دقیقاً همان تیتری که هفته گذشته نشریه اسپیکل چاپ آلمان از آن استفاده کرد، طرح جالبی را روی جلد خود برده که کره زمین را در حال کیاب شدن نشان می‌دهد. این نشریه می‌خواهد ببیند آتش‌سوزی‌های اخیر و دمای هوای بی سابقه چه چیزی درباره تغییرات آب و هوایی کره زمین ارانه می‌دهد.

فروپاشی

نشریه «نیویورک» که هر دو هفته یک بار به چاپ می‌رسد در تازه‌ترین شماره خود با طرحی جاه طلبانه بر جلد خود به دهمین سالگرد فروپاشی اقتصادی در آمریکا می‌پردازد. ۱۲ مقاله نویس برتر اقتصادی در تحلیل خود از بحران شدید اقتصادی آمریکا در سال ۲۰۰۸ معتقد هستند همچنان در جهانی زندگی می‌کنیم که نتوانسته خود را به شرایط عادی برگرداند و اگر اتفاقی مشابه آن فروپاشی در هر کدام از کشورهای پیشرفته بیفتد نباید تعجب کرد.

و اینک... خورشید

هفته نامه «ساینس» که از آن به عنوان بزرگ‌ترین مجله علمی جهان نام می‌برند، در تازه‌ترین شماره خود جدیدترین یافته‌ها پیرامون خورشید را به چاپ رسانده است.

ساینس با انتخاب تیتِر «اینک خورشید می‌آید» که برگرفته از آهنگ مشهوری به همین نام از گروه بیتل‌هاست، می‌گوید سه رصد خانه بزرگ جهان با یکدیگر در حال همکاری

هستند تا بتوانند دید جدید از منظومه خورشیدی ارائه کنند. این نشریه کشف دریاچه‌ای با شکل خاصی از آب در مریخ را نیز زیر ذره‌بین برده است.

گزارش از شخص

از «خوی» تا «نجف»

آیت الله «سید ابوالقاسم خویی» ۱۷ مرداد ۱۳۷۱ دارفانی را وداع گفت

ایستگاه/ مجید تربیت زاده

مناسبت‌ها فقط بهانه‌اند. یعنی فرض کنید امروز بیست و ششمین سالگرد رحلت

آیت‌الله «سید ابوالقاسم خویی» نیست! اما با اولین نگاه به زندگی و سرگذشت ایشان، باز هم دلایل زیادی برای

اینکه گزارش از شخص‌شان را بنویسیم پیدا می‌کنید. یکی از اثرگذارترین مراجع تقلید در نیمه دوم قرن بیستم، هم پرمقصدترین مرجع دوران خودش است و هم زندگی و پرونده مرجعیت‌اش، مملو از موضع‌گیری‌های ضد استبدادی و ضد استکباری است. با این همه، بیشترین شبهات تاریخی درباره مراجع مختلف نیز پیرامون شخصیت او شکل گرفته است.

دلیل اینکه شبهات و شایعات تا این اندازه، زندگی و شخصیت یک مرجع بلند مرتبه را محاصره می‌کنند و گاه آن را در لایه‌ای از ابهام‌های تاریخی می‌پیچند، بیش از همه به شرایط و اوضاع خاص سیاسی و اجتماعی در عراق و ایران و البته به مرام و منش سیاسی وی بر می‌گردد. بنابراین توقع داشته باشید که بخش زیادی از این گزارش، به جای اینکه به صورت مستقیم گزارش از شخص «آیت‌الله خویی» باشد، گزارش از موارد دیگری از کار در آمده باشد!

از «خوی» تا «نجف»

برخی‌ها اگرچه سعی کرده‌اند برای «آیت الله خویی» منش «سیاست‌گریزی» و پرهیز از دخالت در مسائل حکومتی و سیاسی برتراشند اما نتوانسته‌اند این مرام و خُلق و خوی تراشیده شده را، خصیصه‌ای ارثی یا آموختنی از خانواده‌اش قلمداد کنند. یعنی وقتی «سید ابوالقاسم» در سال ۱۲۷۸ در شهر «خوی» به دنیا می‌آید، پدرش «سید علی اکبر خویی» از روحانیان بنام منطقه و از شاگردان «شیخ عبدالله مامقانی» و خیلی هم حساس به اوضاع سیاسی و اجتماعی ایران آن روزگار است.

«سید علی اکبر» در سال ۱۲۸۸ به دلیل مخالفت با مشروطه‌ای که معتقد است از مسیر اصلی منحرف و غیرمشروعه شده است، راهی «نجف» می‌شود. نوجوان آذربایجانی که علوم مقدماتی را در زادگاهش خوانده بود، دو سال بعد یعنی در ۱۳ سالگی همراه برادر راهی نجف می‌شود و به پدر می‌پیوندد.

۶ سال در مرحله تخصص و ۱۴ سال در مراحل بعدی، شاگردی علما و استادان بزرگ حوزه نجف را می‌کند و به اجتهاد می‌رسد. در این سال‌ها علاوه بر حکمت، فلسفه، کلام، تفسیر، فن مناظره، فقه و اصول ...، ریاضیات، حساب استدلالی، هندسه فضایی و مسطحه و جبر را نزد سید ابوالقاسم خوانساری (میر مغیر) فرا می‌گیرد.

۲۰ سال تدریس

شاگردی عارف بزرگ «آیت‌الله سید علی قاضی» را هم کرده است. اگرچه برخی منابع نوشته‌اند پس از اینکه مدتی به درس «آیت‌الله قاضی» رفت، با مخالفت پدر روبه‌رو شد و در نهایت قید درس عرفان را زد.

سایت «ویکی شیعه» می‌نویسد: «آغاز مرجعیت آیت‌الله

خویی به روشنی مشخص نیست، اما بسیاری از منابع، آغاز جدی مرجعیت او را پس از درگذشت آیت‌الله بروجردی دانسته و تأکید کرده‌اند که پس از درگذشت آیت‌الله حکیم، خویی بخصوص در عراق، مرجع برتر شناخته می‌شد و جایگاه مرجعیت او در میان شیعیان ایران هم مهم گزارش شده است. آیت‌الله خویی، از جمله مراجعی دانسته شده که در میان بیشتر شیعیان، اعم از عرب و غیرعرب، نفوذ چشمگیری داشته است.

۱۴ نفر از مجتهدان نجف و سید موسی صدر از سوی مجلس اعلای اسلامی شیعیان لبنان، او را مرجع اعلم معرفی کرده‌اند... پس از درگذشت «میرزا محمد رضا کاظمی خراسانی» مجلس درس آیت‌الله خویی، برترین و پرجمعیت‌ترین حوزه درسی نجف معرفی شده است... او در مجموع ۷۰ سال به تدریس دروس سطح و خارج در حوزه نجف پرداخته و بر اساس منابع، نزدیک ۵۰ سال، مهم‌ترین مجلس درسی حوزه علمیه نجف را عهده‌دار بوده است.

ابزار رهبری سیاسی

مهندس «سید موسی خویی» نوه «آیت الله خویی» است که کارشناس مسائل سیاسی عراق و جهان تشیع هم به حساب می‌آید. او بیشتر از ۴۰ سال در کنار پدر بزرگش زندگی کرده است و شاید بهتر از هرکسی بتواند به شبهات پیرامون منش سیاسی آیت الله خویی و اینکه چرا از سال ۵۷ برای ۱۰ سال دور سیاست را خط گرفت، پاسخ بدهد. بخشی از سخنانش را بخوانید: «ایشان در سن ۱۴ سالگی به عراق رفته‌اند؛ یعنی زمان قیام علمای عراق علیه انگلیسی‌ها ایشان در حدود ۲۰ سال داشتند...کم‌سن و سال و جوان بوده و در آن زمان آشنایی با شرایط سیاسی مقداری زمان‌بر بود... زمان بیشتری لازم بود تا بتوانند وارد فعالیت سیاسی در نجف شوند.

البته پدرشان فعالیت سیاسی داشت و در قضایای گوهرشاد، رضاشاه ایشان را از مشهد تبعید کرد... دانش‌اندوزی و تلاش سرسختانه برای فراگیری علوم بخصوص علوم دینی، شاخص روشن حیات برکت‌بار ایشان بود. دائماً مشغول مطالعه و تحصیل بودند... معتقد بودند که رهبری سیاسی و ممارست‌های روزانه در امور سیاسی نیاز به ابزارهای مطمئن و کارآزموده در میدان سیاست دارد و این امر جزو چشمداشت‌های حوزه‌ها نبوده است. اما ایشان در ۱۵ خرداد در سطح وسیعی در قیام مردمی شرکت کردند. بیانیه‌های مختلفی علیه حکومت پهلوی صادر کردند و با اشاره به خطر فزاینده نفوذ صهیونیسم و بهائیت، حکومت پهلوی را تهدید به مجازات کردند.»

نامه‌های انتقادی

اعتقاد به اینکه «رهبری سیاسی» نیاز به ابزارهای مطمئن و کار آزموده دارد خیلی فرق می‌کند با اینکه برخی‌ها تلاش داشته و دارند که او را «سیاست‌گریز» کامل قلمداد کنند. نه تنها نواش – مهندس خویی – بلکه دیگر منابع و اسناد هم نشان می‌دهد آغاز فعالیت‌ها و موضع‌گیری‌های محکم سیاسی آیت الله خویی به سال ۱۳۴۱ بر می‌گردد.

شخصیت او می‌شود و گاه کار را تا درگیری میان موافقان و مخالفانش در ایران و عراق پیش می‌برد... شواهد نشان می‌دهد بزرگنمایی بسیاری از این اتفاقات و همچنین دمیدن در کوره اختلاف با امام(ره) از یک سو به ساواک و عواملش و از سوی دیگر به نوعی توافق میان حکومت ایران و عراق برای از بین بردن محبوبیت و جایگاه آیت‌الله خویی میان شیعیان دو کشور دارد. رژیم صدام بابت انتفاضه شعبانیه از آیت الله خویی دل پری دارد و از همین بابت او را تبعید کرده و در فشار گذاشته و حکومت پهلوی نیز تلاش دارد با سوءاستفاده از اختلاف نظر میان او و امام(ره)، با هماهنگی رژیم صدام و بدون دعوت بیت آیت الله، انجام می‌شود و شایعه انگشت‌ر عقیق هم بعدها ساخته و پرداخته و از سوی آیت الله تکذیب می‌شود. در واقع رژیم ایران در مقابل موج مخالفت مراجع و علما سعی دارد آیت الله خویی را موافق اقدامات خود نشان دهد.

چه کسی به شاه انگشت‌ر عقیق داد؟

اختلاف نظر در برخی مسائل با امام(ره) شایعه نیست. این را هم نافته می‌دانید آیت الله خویی و امام خمینی(ره) نخستین مراجعی نیستند که در برخی مسائل با هم اختلاف نظر داشتند.

این اختلاف را نمی‌توان دشمنی یا حتی قبول نداشتن یکدیگر تلقی کرد. کمک آیت الله خویی به آزادی امام در سال ۱۳۴۱، دیدار این دو در نجف، اینکه امام(ره) نمازخواندن بر پیکر فرزندش – سید مصطفی – را به عهده آیت الله خویی می‌گذارد و... نشان دهنده رابطه‌ای محترمانه میان دو مرجع تقلید در ایران و عراق است. البته در میان طرفداران هر دو، باندهایی وجود دارند که سعی در تخریب این رابطه و سیاه نمایی دارند. نمونه‌اش نامه‌ای است که نشان می‌داد شاه از اهدای انگشت‌ر توسط آیت‌الله خویی تشکر کرده است، اما جعل شدن آن توسط باند «مهدی هاشمی» بعدها افشا می‌شود.

وقتی امام در سال ۱۳۶۰ در یک سخنرانی از کسانی انتقاد می‌کنند که به شاه نامه نوشته و به او انگشت‌ر هدیه داده‌اند، خیلی‌ها این را به حساب کنایه به آیت الله خویی گذاشتند در حالی که منظور امام فردی به نام «شیخ بهالالدین نوری» بود.

۱۷ مرداد سالروز شهادت شهید صارمی

خانهٔ ملیِ اسناد و کتابخانه ملیِ جمهوری اسلامی ایران

واسطه بین

